

VÀI CẢM NHẬN VỀ THƠ TRẦN MAI NGÂN

Thơ của Trần Mai Ngân là thơ của nỗi lòng. Hình như, chị mượn thơ chỉ để ghi lại Nhật Ký Nỗi Lòng nên thơ của chị gần gũi, dễ đi vào lòng người bởi đọc thơ chị, người đọc dễ “cảm”, dễ nhớ. Chị viết nhanh để ghi lại những cảm xúc thật của mình nên những câu thơ của chị rõ là của chị, không chịu ảnh hưởng của ai, cứ nhẹ nhàng đằm thắm, nhẹ nhàng chịu đựng, nhẹ nhàng hy sinh (có lẽ) như chính con người của chị.

Đọc những câu thơ:

- *“Tôi đi nhật lấy phù du*

Trần gian một cõi mịt mù chơi vơi

Tôi tìm trong chiếc lá rơi

Phận người với cả một đời hư hao”

(Phù Du)

- *Ngồi buồn xoa ngón tay hao*

Đã đan trong gió đã nhòa trong mưa

Gần xa cũng đã từng chưa

Ngón tay đeo nhẫn như vừa chơi vơi.

(Ngồi Buồn Bấm Đốt Ngón Tay)

- *Gió chiều, chân vội bước qua*

Chỗ cười, chỗ đứng đã là ngày xưa

Mười Hai trời chẳng thổi mưa

Tiền Thu hay tiền tôi vừa hôm nay!”

(Tiền Thu 2)

người đọc thấy trân quý cuộc đời hơn dù những câu thơ ấy viết về sự cô đơn, về nỗi xót xa vì những dang dở chuyện tình, bởi thơ ấy không hề bi lụy, tiêu cực mà chỉ nhẹ nhàng dang kín nỗi buồn, rồi nhẹ nhàng buông bỏ để người thơ trở về với những gì là của mình, thuộc về mình.

Tôi thích thơ chị, có lẽ cũng từ những câu thơ hay và tinh tế như thế.

Hôm nay, đưa thơ chị lên trang blog Đặng Xuân Xuyên, không hiểu lý do gì mà 3 lần tôi lập cập làm hỏng, cứ phải dàn trang lại. Vì đặc thù riêng (một phần do thiết kế) nên thời gian dành cho việc đưa bài lên trang blog Đặng Xuân Xuyên thường tốn khá nhiều nên tôi bực, định xóa hẳn bài nhưng tiếc công sức đã bỏ ra nên nán làm lại, vì thế mà tôi đọc kỹ bài thơ GIẬN của chị. Tôi bật cười với suy nghĩ: Thảo nào tên bài thơ là **Giận!**

Và chạm cùi ngời gõ đôi dòng về **Giận** và cả về thơ của chị:

GIẬN...

*Cứ một lần giận đối
Là thêm một cách xa
Mà em luôn nói dối
Không sao...em ổn mà!*

*Cứ một lần im lặng
Không nhìn nói với nhau
Làm tim em băng giá
Một mình âm thầm đau*

*Thêm một lần... lần nữa
Có chắc còn lần sau
Ngày mỗi ngày hờ hững
Nên tình đành xa mau...*

*Canberra trắng màu
Mây trôi xa xôi quá
Em nhủ lòng quên đi
Chuyện đôi ta ...còn gì?*

Canberra, 25 tháng 08.2018

TRẦN MAI NGÂN

Vâng. Thơ Trần Mai Ngân là thế. Cứ thẳng tuột với những suy nghĩ của mình, chẳng cần chọn lựa câu chữ bóng bẩy, chẳng cần rào dậu chắn be. Sự thẳng tuột ấy chỉ là chị tự nói với lòng mình, tự lắm bầm với nỗi buồn đang xâm kín lòng mình, sự nhẹ nhàng ấy rất phụ nữ Miền Tây:

*Cứ một lần giận đối
Là thêm một cách xa*

Biết là giận đối là căn nguyên của sự “*cách xa*” nhưng chị không giải bày, không phân tỏ mà chỉ âm thầm chịu đựng, âm thầm để níu giữ:

*Mà em luôn nói dối
Không sao... em ổn mà.*

Câu: “*Không sao... em ổn mà!*” nghe như tiếng nấc đang được chị cố ghìm lại.

Chị tiếp tục thật thà với nỗi ấm ức đầy vơi của mình, bằng những câu không thể đời thường hơn, không thể thật hơn, cứ như chị bê nguyên xi nỗi ấm ức, hờn tủi của chị bằng những câu nói thường nhật trong cuộc sống vào thơ mà chẳng cần cầu kỳ gọt rũa, chẳng cần chọn lựa kỹ câu từ. Vì thế mà chuyện của chị, thơ của chị thật lắm, đời và dễ chạm vào lòng người:

*Cứ một lần im lặng
Không nhìn nói với nhau
Làm tim em băng giá*

Một mình âm thầm đau

Biết là sức chịu đựng của con người có giới hạn nên khi đối diện với lòng mình, chị lắng hỏi lòng mình, và cũng là tự nhủ với lòng mình: "*Thêm một lần... lần nữa/ Có chắc còn lần sau*". Biết sự nhường nhịn ấy, cam chịu ấy rồi cũng sẽ không đem lại kết quả tốt đẹp, nhưng chị lại buông xuôi, bất lực, tiếp tục cam chịu "*thêm một lần*", rồi lần nữa, "*lần nữa*"... để chấp nhận sự đổ vỡ, chia ly: "*Ngày mỗi ngày hờ hững/ Nên tình đành xa mau...*", thì thật là một bi kịch.

Nhẫn nhịn và bất lực trước cuộc tình sắp tan vỡ là tư tưởng yếm thế của một phụ nữ cam chịu xuyên suốt bài thơ.

Đọc bài thơ, không thấy hình bóng ai ngoài hình bóng chị, được mặc định bởi nhân vật "em" đang thủ thỉ kể chuyện tình buồn của mình. Cũng không biết căn nguyên những lần giận dỗi từ đâu, sự giận dỗi ở mức nào mà chỉ thấy hình ảnh nhẫn nhịn, cam chịu của chị, với những tâm sự của riêng chị, cũng rất chung chung, mơ hồ, khiến người đọc dù mến thương, cảm thông với nhân vật "em", vẫn buông tiếng thở dài, nhẹ nhàng trách cứ: "*tại anh tại ả, tại cả đôi đường*".

Dù thế, thì "**Giận**" vẫn là bài thơ nhiều cảm xúc, cuốn hút người đọc bởi sự chân thành trong từng câu chữ của người viết.

Vâng! Thơ của Trần Mai Ngân là thế, là thơ của nỗi lòng, là tấm gương phản chiếu chân thực cuộc sống mà nữ sĩ Trần Mai Ngân đã trải qua, đã cảm nhận và đối diện.

Tôi thích những câu thơ buồn nhẹ nhàng nhưng lại rất sâu, rất thấm, kiểu:

Xa nhau, ừ nhĩ xa nhau vậy

Vá vú trăm năm một nụ cười

Mắt đã rời xa không trở lại

Lúc ở cạnh nhau đã vắng rồi.

(Khắc Vào Gió)

Nhưng tôi mong lắm được đón đọc những bài thơ tươi rói nụ cười, những niềm tin rạng ngời về sự vẹn tròn, đủ đầy của tình yêu chung thủy như mái ấm gia đình mà chị đang có, về những hạnh phúc lứa đôi mà tôi thấy đã có nhưng chưa nhiều trong thơ của chị. /.

Hà Nội, 27 tháng 09.2018

ĐẶNG XUÂN XUYẾN

Kính mời đọc thêm những sáng tác khác của tác giả tại:
<http://www.vietnamvanhien.org/DangXuanXuyen.html>

www.vietnamvanhien.net

VIỆT NAM VĂN HIẾN

www.vietnamvanhien.info

TỦ SÁCH VĂN HIẾN TRÊN MẠNG VỚI HƠN 11900 TÁC PHẨM & TIẾT MỤC